Не плач, дівчино,
По своїй долі,
Що не вийшла заміж,
Зате ж ти на волі,
Як пташечка тая,
Що всюди літає,
В зеленім садочку
Сидить та співає,
Собі щебече,
Якую знає,
Якую серденько
Співати бажає.
А вже в неволі
Не заспіваєш
Такую пісеньку,
Як сам бажаєш.
І ти ж на волі,
Дак веселиться
Треба, дівчино,
А не журиться.
Слухала дівка
Да й плакать стала,
Далі, сердешна,
Так і сказала:
"Пташка співає,
Що пару має, —
Діточок, милого
Своїх втішає,
А я співаю,
Все серцю важко:
Без пари на світі
Жить дуже тяжко.
Хто що порадить,
Хто пожаліє,
Як душі тяжко

І серце болiє?
А ти, козаче,
Горя не знаєш,
Од того й пісеньку
Свою співаєш". —
"Ой, дівчинонько,
Дівчино мила!
Хто ж це співає?
Віктор Забіла,
В котрого серце
Билось і б'ється, —
Над його слізками
Доля сміється, —
Бо він з душею,
Без долі тільки, —
Без неї на світі
Жить дуже гірко".